

PROPRIETARĂ: ASOCIAȚIUNEA „ASTRA” BRAȘOV
Apare de două ori pe săptămână prin îngrijirea
unui comitet de redacție.
Atelierele tipografiei „Astra” Tf. 1102.
Pagini 4-6-8 Lei 2.

STEAG RIDICAT LA.
1838
GILBARIȚIU ȘI SPINȚIT DE LUPTULE PURTATE SUB CUTELE LUI
DE ATAȚIA URMAȘI, ÎN FRUNTE CU MUREȘENII

REDACȚIA SIBIU, STRAȚIA
B-dul REGELE FERDINAND Nr. 12 Tf. 1513
Abonamentul anual lei 200. Autorități și Societăți lei 500.
Anunțuri și reclame după tarif.

Nr. 53

24 Iulie 1941

Anul 104

Sosesc răniții

de V. Branisce

De câteva zile spitalele din Brașov și-au deschis larg porțile și în albul imaculat al paturilor, au răsărit fețe mai albe decât pânzele în care se înfășoară.

Sunt cea dintâi solie care ne vine de pe câmpul de onoare: răniții noștri.

Zile de-a-rândul, pe când noi stăteam la adăpost de primejdii, ei au înfruntat și ploii, și arșița, și gloanțe ucigașe. Unul câte unul se desprindea din iureșul luptei, cu fața căzută la pământ și aducea Patriei sfărtecate tributul său de sânge.

Noi am mai avut un războiu de întregire. Și atunci sângele românesc a curs cu prisosință și rănile celor loviți de gloanțele dușmane au fost pansate cu iubire de mâni caritabile.

Dar în ziua biruinței s'a petrecut o prefacere dureroasă. Făuritorii au fost repede dați uitării. Deasupra celor ce luptară și pătimitură s'a ridicat peste noapte o șleachtă de învârtiți, care și-au bătut o monedă proprie din tributul curat al unei națiuni. Ambuscații din tranșee, lașii și trădătorii au reapărut ca ciuperca după ploaie, blokuri au răsărit ca din pământ, un lux nesănătos a contaminat sufletele, pornite pe calea pierzaniei. Vulpile polare, cârțițele și alte piei exotice se plimbau în limuzine pe străzile orașelor noastre, împovărând umerii plâpânzi. Noțiunea de „muncă” dispăruse din multe minți și fusese înlocuită cu una mai maleabilă „afacere”, care cuprindea în sfera sa: șperțul, bacșișul, traficul de influență și câteodată chiar delapidarea.

Coloane vertebrale elastice, capabile să întreacă în exhibiții pe cei mai desăvârșiți acrobați, au pus în uimire gloata năucită. Aceasta era mentalitatea dominantă până în clipa prăbușirii.

Țara cea mare și sănătoasă, pe spatele căreia se desolțase ca un mucu-gaiu această falsă mentalitate, îndura cu resemnare flagelul pe care nu-l putuse stărpî.

Din banul muncit cu sudoare din zori și până în noapte, unii deabia făceau față nevoilor zilnice și cei care putură să-și înfiripeze din economii și împrumuturi greu replătite o casă, cu mușcată la fereastră și umbrită de câțiva pomi, se considerau privilegiați ai soartei.

Astăzi avem cu toții datoria să stărpim, ori unde am întâlni, resturile acelei mentalități trecute.

În răsrucea dramatică prin care trece Țara se simte necesitatea imperioasă de o viață nouă și sănătoasă, pentru toți.

O viață de muncă, sobră, izgonind tentațiile maladive ale luxului distrugător, închinată familiei este darul suprem pe care-l putem aduce Patriei, în ceasurile de refacere.

Aplecați cu duloșie deasupra paturilor de suferință ale răniților noștri, să ne legăm că vom veghea ca relele trecutului să nu se mai întorcă și în Țara cea nouă să li se dea locul și onoarea cuvenite aceluia care au spălat cu sânge urmele rușinoase ale trecutului.

Să ajutăm Basarabia

de Dr. N. Căliman

Basarabia a fost încă odată eliberată. De data aceasta, nădăduim, pentru totdeauna.

Timpul de un an, trecut în robia rusească, a fost pentru Basarabeni plin de suferințe, cum n'a cunoscut niciodată istoria lor. Moldovenii au trecut prin încercări grele. De ei s'au lovit doar totdeauna primele puhoai ale barbarilor. Dar poate niciodată n'au cunoscut lovituri mai crunte, ca în anul, care a trecut sub ultima ocupare rusească.

Conducătorii lor suprimați, deportați, sau supuși celor mai neînchipuite chinuri. Biserica și școala scoase din vieța poporului. Țăranul alungat din casa și bunurile câștigate cu munca și sudoarea sa și a înaintașilor săi. Copiii despărțiți de părinții lor și familia supusă tuturor încercărilor de distrugere a ei. Iar acum, la plecare, acești barbari, care-și zic comuniști și trâmbează în toată lumea, că voiesc numai binele și raiul pentru toți, pârjolesc și transformă în cenușă, pustiesc și omoară tot ce găsec în calea fugii lor.

Nici barbarii timpurilor îndepărtate n'au pustiit Basarabia mai fără cruțare, decum au făcut-o Rușii în ultimul an și acum, la plecarea lor.

Basarabia trebuie refăcută din temelie.

La această refacere nu se va putea ajunge cu metodele aplicate de toate guvernele până la căderea ei sub jugul necruțător al Rușilor comuniști. Trebuie să ne recunoaștem greșelile celor 22 de ani trecuți și să tragem din ele toate învățămintele de îndreptare.

Despre aceste învățăminte de îndreptare pentru viitor se va vorbi nu odată în această gazetă.

Deocamdată Basarabia are nevoie urgentă de primul ajutor al nostru.

Condiția salvatoare a oricărui prim ajutor este, să fie făcut cu pricepere și să vină repede. Nu odată, în accidente, primul ajutor dat la timpul potrivit și făcut bine scapă viața, iar făcut cu întârziere și greșit aduce moarte.

Sarcina cea mai grea în refacerea Basarabiei îi revine statului. Dar nu putem lăsa totul numai asupra lui. Statul are azi griji atât de mari și de multe, încât pentru primul ajutor al Basarabiei e nevoie să venim fiecare din noi cu mica sau marea noastră contribuție.

Trebuie să luăm fiecare din noi o mică părticică din nespusele

Continuare în pagina 4-a

O regăsire istorică

de I. Bozdog

Intâmplarea ce v'o schițez mi-a povestit-o, adânc impresionat, un distins Italian, care trăește de mai mulți ani în țara noastră și care abia dela dezastrul nostru din anul trecut a început să cunoască adevăratele resorturi sufletești ale neamului românesc.

Lua masa la „Modern” în zilele trecute când și-au făcut apariția doi ofițeri superiori italieni: Un colonel și un maior. Erau ofițerii corpului expediționar care sângerează astăzi și ei în lupta contra bolșevismului pe un oarecare sector al frontierelor noastre strămoșești.

Au plecat spre București dintr'un orașel al Bucovinei eliberate. Intâmplarea face ca ambii distinși ofițeri să vorbească numai italiana și prea puțin alte limbi.

Necăjiți peste măsură că nu se pot pune în contact direct cu cetățenii și călătorii români din cauza necunoașterii limbii, colonelul îl indemnă pe maiorul sicilian să încerce în dialectul lui a pune întrebări iar el își va încerca norocul în graiul roman.

Au rămas stupefiați curând amândoi când pe tot parcursul drumului s'au putut înțelege minunat de bine și cu personalul trenului și cu pasagerii, ba chiar și cu publicul amestecat și grăbit de prin gări, care, calmi, sau grăbiți răspundeau și întrebau toți, fie în dialect roman fie în cel sicilian.

Călătoria s'a prelungit peste prevederile lor căci „dirtissimo” românesc gonește mai des acum spre frontiere, iar trenurile de pasageri uneori fac pe complezanții, așa că ne mai având merinde, iar peste noapte neatîngând puncte de cale ferată mai importante se cam nelinișteau din cauza stomacului.

Un ofițer român, care era în compartiment, a înțeles, din conversație, îngrijorarea lor și foarte politicoș și-a

— Continuare în pagina 4-a —

FOILETONUL
„GAZETEI TRANSILVANIAI”

Din carnetul unui pribeag

Prin Rusia, 1917

Irckuțc — Mandjuria

de Anania Boldor

Plecând dela Krasnitușarsck spre Irckuțc, trenul trece prin ținuturi mai fertile lăsând, curând, în urmă râul Ienisei, de mărimea Dunării în Ungaria, cu o lungime de peste 5000 km. După o călătorie de 24 ore, ajungem la Irckuțc, orașul cel mai mare și mai frumos, capitala Siberiei asiatice, situată pe țărmul lacului Baical. Lacul Baical are o suprafață de 37.000 kmp. cu adâncimi de peste 900 m. și e alimentat de mai multe râuri ce coboară din munții

Saionsck și al căror surplus de apă se scurge în Ienisei, în partea sudică a liniei ferate, care înconjură lacul pe o lungime de 260 km., trecând prin o mulțime de tuneluri scurte și pe lângă conuri de vulcani stânși. Dela Irckuțc trenul devine mai populat, în deosebi cu soldați, care discută cu multă aprindere evenimentele de mari transformări politice, ce frământă atât de viu tot colosul rusesc, dela Baltică până în marea Japonică și Oceanul Pacific. Mai

ales câțiva soldați evrei - polonezi, ce s'au știut plasa cu serviciul atât de departe de teatrul de războiu, sunt purtătorii de cuvânt. Prinși de focul discuției, cu largi gesturalări și cu bogate argumentări arată importanța regimului sovieto-comunist.

Părăsind lacul Baical și trecând prin munți cu păduri seculare și prin câmpii fertile, care încă își așteaptă pe harnicii plugari, ce aici se arată atât de rari, după o călătorie de 2 zile ajungem în Cita, orașul cel mai mare și important al ținuturilor acestea. În gara Cita, de unde mai avem 450 verste până la hotarul Mandjurie, placate mari anunță pentru a doua zi la amiază, începerea grevei personalului căilor ferate din întreaga Rusie, înșirând doleanțele, dela a căror îndeplinire depinde reluarea lucrului.

În gara Mandjuria, trenul trecând pe teritoriul chinez, urma să ne facem viza pașapoartelor, ceace noi neștiind, deoarece n'am schimbat trenul, nici nu ni s'a atras atențiunea, am fost dați

INSTANTANEE**Ciubucul**

Trecând într-o zi prin târgul de vechituri, am văzut un ciubuc. O sculă admirabilă. Deși se ntipăriseră pe el degetele vremii, întrezărea totuși printre ciăpături și pe pete vizibile ici, colea, frumusețea lui de odinioară, cum deslușești grația avută în tinerețe, pe fața unui om de 60—70 de ani. Cam atâția trebuie să fi numărât și ciubucul, sau poate mai mult. Era la un țigan în mână. Iada îl sucea pe toate părțile, strâmbând din gură cu dispreț, deși vedeai că i se scurg după el ochii. Mă uitai la scena aceasta și soartea bietului ciubuc îmi apăru grozav de dureroasă. După ce plecă țiganul, care oferise o sumă de nimic, îi cerui ca să mă uit la el. Era din lemn de trandafir cu încrustături de o extraordinară finețe. În vârf se termina într-un cilindru de os de elefant. Subt cilindru un inel de email pictat cu flori multicolore. Îngâlbinișe osul și din emailul pestriț sărise câte-o bucățică. Dacă omul n'ar fi așa cum e — gândeam în mine — ciubucul acesta ar fi zăcut acum cufundat în cutia lui de catifea, ca unul ce-și făcuse datoria 'n lume, n'ar fi cutreerat azi târgul de lucruri vechi, purtat prin mâinile murdare ale țiganilor. Dar omul, vezi, așa e. Lacom după câștig. Cel care l-a iubit pe el, nu mai era.

Și nu era nici unul dintre aceia ce cunoscuse timpul lui de glorie.

Ciubucul se născuse 'n Stambul și soartă-l aruncase departe în casa unui rentier bogat de aici. Atârnat de colțul gurii, ani de-arândul, ani mulți și-a trimis norii de fum albastru, să plutească mângâitori în jurul gazdei lui, când acesta în balcon sorbea tihnit cafeaua ori își citea jurnalul. Și buzele s'apănului îl sărutară cu dragoste de mii și milioane de ori într-o zi. Dar odată, pe când își făcea siesta în balansoarul comod din balcon, un fâlfâit de aripi nevăzute trecu prin preajmă-i. Nu le simțise nimeni. Fulgerător, bătrânul scăoă atunci jurnalul pe genunchi, închise pe vecie ochii și ciubucul căzu cu'n țipăt dureros pe lepedea balconului de piatră.

O, de s'ar fi spart atunci în țânțeri mărunte, pulbere să se fi făcut, era mai bine!

Ecat. Pitiș

PENTRU CITITORII NOȘTRI

Ori ce reclamațiune cu privire la neprimirea «Gazetei Transilvaniei» de cei care și-au achitat abonamentul pe anul 1941, se va adresa la noua administrație, Bd. Regele Ferdinand Nr. 12 (Biblioteca «Astra»), deoarece noi înțelegem să expediem ziarul tuturor abonaților, chiar dacă abonamentul a fost încasat de fosta administrație.

Migrațiunile demografice și problemele colonizărilor

Bazat pe cercetările celor mai de seamă demografi, Dl. Prof. V. Jinga în cartea sa „Migrațiunile demografice și problema colonizărilor în România” face un succint studiu asupra cauzelor migrațiunilor. Migrațiunile aduc cu sine suprapunerea unei populații streine și slăbirea sau sufocarea autohtonilor. Nu totdeauna fecunditatea și numărul migratorilor este ceace se impune, ci organizarea și disciplina militară. Istoricul german Delbruck a evaluat la aproximativ un milion de Germani pe cei dintre Rin și Elba, față de 5 milioane ale Galiei. Vandalii care au cucerit Africa erau în total optzeci mii, inclusiv femei, copii, adică abia un sfert din populația Cartaginei.

Criza demografică, după părerea sociologului german Ernst Kahn, este azi acută deoarece populația Europei s'a sporit între 1820—1930 dela două sute, la cinci sute milioane. În timpul din urmă însă natalitatea scade în chip îngrijorător, mai ales în unele părți ale Europei. În timp ce natalitatea poate fi aproape reglementată, denatalitatea poate crește în chip primejdios de nelimitat. Acest fenomen este îngrijorător, mai ales făcând comparație între rasa albă și cele colorate. Japonia în cinci zeci ani și-a dublat populația, ajungând în ultimii ani la o sută trei zeci milioane locuitori, cu un excedent anual de un milion nașteri. India, între 1881—1931, a crescut cu peste o sută milioane, deci cu două milioane la an. Țările cu populație deasă caută ieșiri în alte părți sau îmbunătățesc situația populației prin perfecționări tehnice, deci încurajează sporirea populației.

Aceasta este politica activă de încurajare a nașterilor și de întărire a statului, numărul fiind un element decisiv în concurența dintre popoare. În spațiul nostru etnic, între Nistru și Tisa, trebuie să se facă această politică activă și să fie ajutată omogenizarea popu-

lației și printr'un schimb al minorităților. Aceasta pentru a înlătura ivirile periodice de stătulețe în Europa „bazate pe vagi tradiții, simpli sateleți ai unor țări mai mari”.

În spațiul etnic românesc din Cap. II se fixează liniile și limitele de extindere ale elementului românesc cum și migrațiunile noastre interne, care folosesc omogenizării populației. Migrațiunile externe au încetat după Unire, căci posibilitățile de trai ale țărănimii s'au îmbunătățit și astfel s'au creat condițiuni noi de prosperare. În spațiul etnic românesc sunt multe infiltrații, dintre care unele meșteșugite (Ungurii) mai ales în Transilvania, altele de invazie (Evreii) în Bucovina și Basarabia. Aceste elemente trebuiesc curățite din spațiul nostru etnic.

În Cap. III al colonizărilor examinează încercările făcute cu colonizările și prezintă date statistice sugestive pentru felul cum s'ar putea face cu folos real aceste colonizări absolut necesare din punct de vedere a unei sănătoase politici demografice românești, adunând tot elementul național la un singur loc.

Studiul dl. Jinga este nu numai documentar și necesar în preajma orânduirii noi ce se proiectează în Europa de mâne, ale cărei contururi se desenează clare și care se va baza pe spațiile vitale naționale ci, aceste cercetări vor trebui lărgite și continuate. Schimbul de populație care pare a fi necesar și al cărui aderent se declară Dl. Prof. Jinga urmează să fie susținut cu documentare statistică și științifică foarte serioasă, ca să nu mai putem fi surprinși de cei cu date false, care stau gata întotdeauna a le prezenta lumii în colorile și conform intereselor lor.

de I. Urcanu

Comemorarea D-nei Maria B. Baiulescu

Asociația Amicelor Tinerelor Fete Filiala Brașov, în ședința sa din 4 Iulie a. c. prin D-na Președintă Octavia Dr. N. Stinghe a comemorat în mod festiv pe întemeietoarea și prima președintă, Maria B. Baiulescu, schițând în scurte cuvinte meritele și munca sa deosebită, pentru ridicarea femeii române.

S'a pus baza unui fond de existență, care să poarte numele „Maria B. Baiulescu”.

La acest fond au contribuit:

1. Asociația „Amicele Tinerelor Fete”, în loc de flori pe sicriu a donat Lei 1000.—

2. Soc. pentru profilaxia tuberculozei, filiala Brașov Lei 1000.

3. Octavia Dr. Stinghe-Pușcariu Lei 1000.—

4. D-na A. Tanasiu Lei 100.—

5. D-na Eta Morariu Lei 100.—

6. D-nul Colonel Nicolae Strat Lei 500.—

7. Prefectura jud. Brașov, prin Dl Prefect D. Craiu Lei 5.000.—

8. Soc. Ofițerilor în rezervă și retragere, proveniți din activitate „Regele Mihai I” Filiala Brașov, în loc de flori pe sicriul camaradului Col. Ivașcu Ovidiu Lei 1500.

Tuturor le exprimăm cele mai călduroase mulțumiri pentru aceste donațiuni mărinimoase.

Brașov, la 21 Iulie 1941.

PREDICI ÎN PUSTIU**INSTINCTUL DE DISTRUGERE**

Mi-aduc aminte încă de faimoasele lecții de fiziologie ale Prof. nostru Dr. M. Paulescu dela Facultatea de Medicină din București — savantul sfânt cum îl numea N. Iorga — care vorbind de instincte, enumăra următoarele: instinctul de nutrițiune, reproducțiune, proprietate și dominațiune —, iară la instinctele sociale ne înșira pe cel familial și cel național.

Care-i definițiunea instinctelor? Glasuri ale voinții dumnezeiești sădite în om pentru perpetuarea rasei și organizarea vieții. Cea mai mare parte din ele le găsim și la animale, nu numai pe cele individuale, ci și pe cele sociale — pe cel național, natural, nu sub forma asta, ci sub forma alianței între grupuri mai mici sau mai mari. Nicicând nu ni s'a vorbit, nicăiri nu am citit de un instinct de distrugere, dar bolșevicii, se vede, l-au descoperit și pe asta în culetele atavice ale inimii lor sau poate mai curând în interpretarea învățăturilor comuniste ale lui Karl Marx. Nu vorbim, bineînțeles, de distrugerea capetelor de poduri, gări, depozite, linii ferate etc., a căror distrugere o prescrie strategia militară — pentru a anihila forțele dușmane, și nici chiar de distrugerea recoltelor, a satorilor și orașelor proprii, care deasemenea poate fi concepută ca o armă pentru oprirea înaintării inamice; dar cum să se înțeleagă d. ex. transformarea sfintei noastre Catedrale din Cernăuți în grajd—spargerea minunatelor vitrouri pictate, murdărirea și pângărirea păreților? Ce legătură este între acest act de sălbătăcie murdară și între strategia militară?

Dacă se distruge în om sentimentul religios, dacă proclamăm oficial ateismul și lupta contra bisericii, transformăm pe om într-o specie de bestie feroce. Nu poți îndestul să te miri, cum se poate ca o doctrină politică, să lupte contra religiei, care singură este în stare să dea rezim, frână și avânt nobil sufletului omenesc. Dacă nu cumva ați văzut noul jurnal de război: „Cruciada contra bolșevismului” duceți-vă să-l vedeți, să vă încântați sufletele cu actele de vitejie ale armatelor române și germane, să vă cutremurați până 'n adâncul sufletului de tipurile sălbatice și crunte ale desorganizatorilor hoarde bolșevice. Veți mulțumi spontan și involuntar lui Dumnezeu, Führer-ului și Generalului nostru, că ne-a scăpat de marile pericole al dominațiunii bolșevice. Tot mai mult se evidențiază și va veni desigur curând vremea, când Europa întregă și apoi toate celelalte continente, vor recunoaște, că armatele germano-fino-române, duc cel mai nobil război, care s'a dus vreodată, căci nici odată în trecut, nici Turcii, nici Tătarii, nici Hunii lui Atila n'au ridicat la rangul de doctrină de viață ateismul și instinctul de distrugere.

Dr. M. Suciu-Sibianu

jos din tren, pentru îndeplinirea formalităților cerute de administrația chineză.

Se spune, că în tot răul se găsește și un bine, căci scăpând trenul, am rămas până a doua zi în orașelul Mandjuria.

În acest târgușor de provincie, locuit de ruși, chinezi mongoli și japonezi ne-am îmbăiat, desinfectat, deparazitat și am dormit o noapte în liniștea unei camere curate. Cum în aceste timpuri în Rusia era prohibită orice băutură alcoolică, iar Mandjuria fiind teritoriu chinez, unde se putea bea cât vrei, am întâlnit o mulțime de ruși doborâți de băutură, zăcând fără cunoștință pe marginea drumului. De altă parte, ce înfățișare ciudată îți oferă diferitele tipuri de localnici, cu obiceiurile lor particulare și cu îmbrăcămintea lor caracteristică, un amestec bizar al Europei cu Asia.

A doua zi de dimineață îndeplinind formalitățile cerute, spre norocul nostru am prins ultimul tren, care mai circula spre Charbin, înainte de începerea grevei. Mă ândeam la situația

în care am fi ajuns, dacă am fi rămas aici, cine știe cât, departe, izolați de lumea noastră.

Charbin—Progranicinaya—Vladivostok

Plecând din Mandjuria, cât poți cuprinde cu ochii întinderea nemărginită, ce ți se înfățișează, vezi o imensă stepă cu câmpuri de nisip, cu puțin păș anemic, cu bălți întinse, cu trestii și stuț și la mari depărțări sărăcicioase bordeie chinezești cu acoperiș turtit.

În gara Suia am întâlnit un tren cu prizonieri, soldați și ofițeri Austro-Ungari. În convorbirea cu ei am aflat că unii s'au hotărât să rămână pe aici, căsătoriți cu rusoaice bogate. Încă în aceeași zi de 28 Sept., după masă am ajuns la Charbin, cel mai mare și mai frumos oraș, capitala Mandjuriei. Charbinul e oraș cu aspect occidental, important centru industrial și comercial, cu largi perspective de dezvoltare și locuit de Chinezi, Japonezi și Ruși. Industria și comerțul aproape în întregime se află în mâinile japonezilor.

A doua zi, Vineri, pe la amiazi, am ajuns în Progranicinaya, punct de ieșire de pe teritoriul chinez, ce pătrunde ca o limbă în Siberia și intrăm din nou pe teritoriul rusesc al liniei ferate spre Vladivostok. Am îndeplinit iarăși formalitățile minuțioase de viză, la Chinezii și Ruși. Continuându-ne drumul, trenul trece prin munții Kinghan, cu o mulțime de tuneluri și cofituri mari, ajungând apoi în câmpia roditoare a Amurului, și a doua zi pe la miezul nopții în Vladivostok, la 10.500 km. de Iași.

Două nopți am dormit în gara supra-încărcată de cioloveci, ce nu mai găseau adăpost în oraș. Vladivostokul, în aceste zile era supra aglomerat de mulțimea refugiaților, în deosebi poloni. Colindând orașul în lung și lat a fost imposibil să găsim o cameră cât de mică, totul era ocupat până la saturație. Am plecat în comuna vecină Pernoirecica la 3 km. de oraș, unde am găsit un mic adăpost, într'un pod de magazine la gospodarul Hamciou și

în care se mai adăposteau vre-o 4 culi chinezi.

Vladivostokul este cel mai mare port militar al Rusiei în extremul Orient, situat într'un golf al Mării japoneze, pe niște coline stâncoase, la capătul liniei transiberiene. Are aproape 100.000 de locuitori, ruși, japonezi și chinezi. Întreg comerțul și industria e în mâna Japonezilor, Rușii fac administrația, iar Chinezii îndeplinesc munca brută de hamali și salahari. Opt zile deardând am bătut drumurile pe la toate autoritățile sovietice, pentru îndeplinirea formalităților de a părăsi Rusia. Cu greu în aceste zile să scapi din mâna bolșevicilor a căror administrație primenita cu tot felul de elemente neorientate de demagogi, era într'o fierbere și zăpăceală completă. Cu multă greutate și numai prin ajutorul Consulului francez, care gira interesele românești, am putut ieși din Rusia.

În ziua de 7 Octomvrie, după amiază, pe un frig ce-ți îngheța toate măduarele, am părăsit Rusia cu un vapor japonez, cu destinația Tzuruga.

EVENIMENTE ȘI ÎNȚELESURI

de Dr. D. Chirculescu

E bine ca, din când în când, poarele, ca și indivizii, să privească înapoi în viața lor, să-și cântărească meritele și greșelile, pentru ca din cum-pănirea și confruntarea lor cu faptele și evenimentele trecutului, să tragă învățăminte și înțelesuri folositoare pentru viitor.

Cruntele încercări abătute în ultima vreme asupra poporului nostru, prin cotropirea pământurilor românești, apărute din vremuri străvechi cu sângele celor mai vrednici din fiii neamului, cer astăzi dela noi toți, după dureroasa reculegere prin care am trecut, să ne plecăm asupra rănilor sufletului nostru și că le închinăm toată luarea aminte. Și din țesătura încurcată a trecutului de dureri, să căutăm să desprindem firul cel bun, cu care trebuie tors un viitor mai fericit pentru copiii noștri și pentru cei ce le vor urma pe acest pământ românesc.

In ziua când, acum un an. Rușii ne-au cerut Basarabia, nepricepuții noștri conducători, cu veleități de dictatori, au băgat de seamă că era bine să intre pe Führer-ul Germaniei ce trebuiau să facă.

Nu poate fi nici o îndoială că dacă se pășea la timp la alianța naturală impusă de comunitatea de interese și de condițiile externe, multe din durerile și umilirile poporului nostru ar fi fost evitate. N'am fi pierdut anumite teritorii dragi, în care a clocotit cea mai curată simțire românească, dacă s'ar fi știut la vreme că Germania se putea bizui pe noi, ca prieteni, în imensa partidă de șah care se joacă pe întinsul Europei. Acest lucru va fi evident pentru toată lumea peste puțin timp, când toate detaliile vor fi cunoscute.

E greu de spus în ce măsură pierderea teritoriilor românești ar fi însemnat o catastrofă pentru neamul nostru; viitorul apropiat va răspunde și la această întrebare.

Dar sigur este că această pierdere, care a umilit și îndurerat adânc sufletul românesc, a fost urmarea păpușeriei diplomatice, zămislite în creerii infantili ai personagiilor de operetă, cu veleități de dictatori.

Aci este prima cauză a calvarului neamului nostru în anul de restriște 1940.

A doua cauză a pierderii pământurilor românești se găsește în condițiile externe de acum un an, în situația de moment și problemele care se ridicau în fața Germaniei în conducerea războiului.

Proclamația din 22 Iunie a Führerului german a precizat, care au fost aceste probleme în cursul anului trecut. Ea e plină de învățăminte.

Pentru noi, cotropirea Basarabiei de către Ruși era strivirea drepturilor noastre și doliul pentru trecerea fraților Basarabeni sub teroarea roșie; era despărțirea, de mulți din ei, pentru totdeauna.

Pentru Germani, pasul rusesc era o înaintare spre Apus, un prim pas dintr-o serie în care se rezerva un loc și pământului german, era așezarea rusescă la gurile Dunării și o manifestare a vechii tendințe imperialiste ruse către strâmtori. Toate acestea, grave amenințări pentru interesele germane, mari și mici.

Fără îndoială că dacă conjunctura momentului ar fi permis, cu toate scaderile politicii externe a guvernanților noștri, Germania ar fi început, totuși, încă de atunci, alături de noi, marea cruciadă contra bolșevismului. Dar, deși atât de puternică, Germania însăși, în interesul superior final al războiului, a trebuit să tacă; a trebuit să mai tacă odată, așa cum mai tăcuse și atunci când, după ocuparea ținuturilor baltice de către Ruși, mai mult de 160.000

Germani au dispărut fără urmă dintre acei care trebuiau repatriați, conform convențiilor.

Se vede de aci în ce măsură pierderea Basarabiei a fost rezultatul folosirii de către Ruși a unei conjuncturi speciale de moment.

Când, însă, această conjunctură specială a încetat, și slăbiciunile noastre interne au fost înlăturate, prin firea lucrurilor noi ne găsim alături de Germania, mai aproape de cât și-ar fi putut cineva închipui chiar acum câteva luni încă; alianța naturală s'a creat dela sine, și dreptatea neamului își recapătă înțelesul.

Acestea sunt înțelesurile care se pot trage din evenimentele cunoscute. Ele rămân valabile în toate cazurile. Iată-le formulate pe scurt:

1. Alianțele naturale nu pot fi înlocuite, în mod statornic, cu altele artificiale. Mai de vreme sau mai târziu, ceea ce este natural răsbește la lumină și biruie.

2. Nedreptatea făcută unui popor nu poate dăinui peste conjunctura momentului, care a impus-o; odată cu stingerea cauzei și condițiilor momentului, într'un fel sau altul, situația cea dreaptă se restabilește.

Aceste adevăruri dau norma viitorului românesc. Ele împlinesc în întregime aspirațiile noastre și întăresc încrederea noastră în evenimentele zilelor ce vor veni.

Și ce oare s'ar putea spune mai mult, și care să umple cu o bucurie mai mare și mai curată sufletul nostru?

Guia sumii

Răsfoiam zilele trecute ziarul „Vocea Dreptății“ care apărea, pe vremuri, la București, sub conducerea lui Mauriciu Schwartz (Mauriciu în loc de Morit, precum ca să fie mai nobil.

Și cum tot întorceam pagină de pagină, furat de minunățiile tipărite ale acestui Mauriciu, dau de un articol intitulat „Regele Angliei este urmașul celui din urmă împărat al Israelului Zedehia.“ („Vocea Dreptății“, XXXI, 1912, Nr. 7).

Adică așa:

„Piatra destinului, piatra aceasta vecinic venerabilă pentru poporul israelit, pe care și-a odihnit capul Iacov la Bethel, când a văzut în vis o scară străbătută (sic!) în în sus și în jos de îngeri luminoși, iar din capul scării Dumnezeu făgăduindu-i o posteritate mai numeroasă ca stelele cerului și nisipul mării, această piatră păstrată cu mare îngrijire de șefii națiunii și de-asupra căreia au fost consacrați toți regii lui Iuda“, piatra aceasta azi se găsește în „Insulele din Vest“, mai exact: în catedrala din Westminster.

Cum?

Simplu ca bună ziua!

Zedehia, ultimul împărat al Israelului, făcut fiind prizonier de Nabuhodonosor, a murit în captivitate, nelăsând în urma lui decât fete, băieții scurtați fiind cu un cap.

TINERETUL ITALIAN DE AZI

de Prof. Dr. Mariano Baffi

Astfel a dispărut din Italia lui Mussolini figura studentului boem și fără capăt, bogat în speranțe și în datorii, constrâns să-și vândă ultima carte pentru a-și plăti un ceas de plăcere, sau poate masa de seara. A dispărut pentru totdeauna, și în locul său a apărut studentul fascist, studentul în cămașă neagră, care e mândru de uniformă și de răspunderea sa, care și-a făcut din studiu o datorie, cea mai înaltă dintre datorii, dar care e gata să părăsească cartea pentru a lua pușca, atât de mult știe în inima sa de italian și de Fascist, că Patria sau Idea au nevoie mai mult de pușcă decât de carte. Și Legionile studențești dovedesc lumii, în Africa și în Europa, de cât eroism și de câtă glorie este în stare noua generație de studenți educați în climatul de foc al Fascismului.

Alături de organizația masculină, a fost în Italia obiectul unei particulare atențiuni și organizația feminină.

Pentru Statul Fascist femeia este un factor educativ și politic foarte important. Ea are chemarea să pună în armonie spiritul familiei cu acela mai amplu al Statului, dând patriei pe cetățeanul muncitor, disciplinat, cinstit și curajos.

Pentru formarea unui corp de Comandante feminine, care să posede o pregătire tehnică, pedagogică și științifică la înălțimea misiunii educative care le e încredințată, s'a înființat la Orvieto în 1932, o Academie feminină. De aici au și ieșit până acum sute de tinere femei italiene, care îndeplinesc în toată peninsula înalta lor misiune educativă. Fascismul vede în fiecare fată, femeia de mâne, femeia în înțelesul cel mai autentic latin, adică doamnă și mamă voinică și sănătoasă, cu copii voinici și sănătoși.

Pentru aceasta, pregătirea ei sportivă e rațională și respectă în primul rând caracteristicile feminine ale frumuseții și eleganței.

Tânără femeie italiană este ținută totdeauna departe de gimnastica athletică pentru că aceasta strică armoniei care este, din contră, unul dintre scopurile principale ale culturii fizice feminine.

Astfel sub steagurile G. I. L.-ului se pregătesc pentru Țara miresele și mațele de mâne.

Când tineretul fascist vru să aibă un ziar al său, pentru primul număr al „Giovinezzei“ Ducele dicta următoarele cuvinte:

„Lorenzo de' Medici scria:

„Quant'è bella giovinezza
che si fugge tuttavia,
chi vuol essere lieto sia
del gioan non v'è certezza.“

Cât de frumoasă este tinerețea

care fuge mereu;

să fie vesel cine vrea,

de ziua de mâine nu suntem siguri“.

Exista în aceste versuri un ecou al lui „carpe diem“ al lui Horațiu. Tinerețea este frumoasă, pentru că e cu ochi limpezi, prin care privește vasta și tumultuoasă panoramă a lumii; e frumoasă pentru că are inima curajoasă și fără frică de moarte Ciudat, dar adevărat. Singură tinerețea știe să moară. Bătrânețea se agață de viață cu disperată îndărătnicie. Nu sunt acum vremuri de bucurie. Pe vremea lui Lorenzo de' Medici, când se deschideau zările sufletului în revoluția Renașterii, era posibilă bucuria fără gânduri, care nu se îngrijește de ziua de mâine. Era vremea glumelor și a posnelor. Astăzi nu. Bucuria nu e decât o pauză în luptă. Lumea încă nu s'a vindecat. Tineretul este răscolit de vârtejul pasiunilor, și în 20 de ani a trăit cât altă dată în 40. N'are nici o importanță! Tinerețe înseamnă a accepta destinul dar și a se ridica împotriva lui.

„Tineret italian, fii demn de viitorul tău. Cărțile să fie armele inteligenței tale, și nu otrava care o omoară. Sfinți tăi sunt Balilla și Mameli, adolescenții care au murit la Curtatone și la Montanara, Oberdan și Rismondo și nenumărați tineri eroi, care în războiul 1915—18 au părăsit școlile pentru tranșee, au pornit la asalt strigând „Viva l'Italia“, și astăzi dorm în micile cimitire uitate.

„Fă, tineret italian, din toate școlile și din toate uzinele, ca Patria să fie demnă de strălucitul ei viitor. Fă ca secolul al XX-lea să vadă Roma centru al civilizației latine, stăpână peste Mediterana, far de lumină pentru toate neamurile!“

Cuvintele Ducelui au fost, ca totdeauna, cel mai mândru consemn. Tineretul italian a făcut din ele crezul său, și a dat de multe ori dovadă sigură, că merită încrederea pe care o are în el Ducele.

În numele lui a știut să lupte, în numele lui a știut să biruie, în numele lui a știut și să moară.

Și sub frumosul cer al Italiei, în albele stadioane de marmoră, și în negricioasele piețe de asfalt, în largile căi ale consulilor și în micile sate imprăștiate în munți, pe crestele munților cucerite și în fața mării care a fost până ieri a Romei, și care, liberată de orice amestec barbar, va fi mâne din nou a Romei, tineretul italian înalță ca o sfidare și ca o amenințare, împotriva a tot și a tuturor, versurile celui mai frumos imn al său:

Giovinezza, giovinezza,
Primavera di bellezza!...

o urmă în istorie, e identic cu națiunea britanică“.

Dacă domnu Mauriciu pune la gazeta așa o istorie...

Ori cum, eu nefiind chiar acasă cu origina insularilor, dau cuvântul istoricilor. Te pomenești că Lady Caithness zice ceva!

I. C.

O CHESTIE CUȘER

Jehova, ca să le scape, a dat poruncă prorocului Ieremia, să le transporte, odată cu „toate tezaurerele din Ierusalim“, în „Insulele din Vest“, ceea ce s'a și făcut, pe o corabie.

Ajunse odată în Irlanda, principele de aici, Eohaid, s'a îndrăgostit de una din frumoasele Zedechiade și a luat-o de nevastă.

Urmașii acestei romantice căsătorii sunt regii Angliei.

Odată cu fetele lui Zedechia, a fost adusă și piatra în chestie și de atunci, până astăzi, regii Angliei sunt încoronați pe această celebră piatră, care — cum spunem — se găsește în catedrala din Westminster.

Și asta, treacă-meargă!

La urma urmei Lady Caithness, ducesă de Pomar, e liberă (o mai fi trăind??) să spuie ce vrea. Eu mă tem că Lordul Caithness n'ar fi mâncat, să-l tai, altă carne decât cușer. De aici și opinteala fiesi de a găsi regilor Angliei o origine atât de strălucită. Și, ca să nu mai fie nici o îndoială, ducesa de Pomar mai spune, că însuși Leul britanic, acela care fălăie de-asupra castelului din Windsor, n'ar fi decât Leul tribului lui Iuda.

La sfârșit, lovește cuiul în cap:

„După această legendă, poporul lui Israil, care n'a lăsat nici

Biblioteci pentru Basarabia

Ne putem închipui ce soartă a putut avea cartea românească în Basarabia, sub ocupația sălbătăciei bolșevice. Putem fi foarte siguri, că n'a rămas filă de abecedar nearsă. Ocolo totul trebuie refăcut. Acțiunea de stat trebuie sprijinită de inițiativa particulară.

Asociațiunea Culturală „Astra” Brașov are gata 10 biblioteci populare, a câte 65 de cărți, în total, deci, 650 de cărți, pentru 10 sate basarabene.

Cei care ne pot da adrese precise — nume de învățători sau preoți, satul și județul — sunt rugați să o facă, pe adresa B-dul Regele Ferdinand Nr. 12, Brașov, pentru ca cu un ceas mai de vreme slova românească tipărită să ajungă acolo unde se simte mai mare nevoie de ea.

„Gazeta Transilvaniei” pune la dispoziție 50 de abonamente gratuite pentru 50 învățători sau preoți din Basarabia, (sate sau orașe de diferite), și pentru fiecare spital cu răniiți din Brașov, câte 10 abonamente, tot gratuit.

Iar pentru că acțiunea „Astreii” nu va fi izolată și, probabil, și particularii se vor fi simțind indemnăți să doneze cărți, să se pună toată grija la alegerea lor. Podurile să nu mai fie golite de tot felul de fascicole. Decât 100 de cărți proaste, mai bine una bună. Altfel otrăvim sufletele celor ce azi au și așa nevoie de desintoxicare.

Cartea bună poate fi antidot împotriva otrăvirii comuniste.

O regăsire istorică

Continuare din pag. 1-a

desfăcut geanta de mână pofindu-i să ospăteze camaradereste. „Am, ce-i drept, hrană numai pentru o persoană, dar vă potesc cu toată dragostea”.

Dragostea cu care ne-a ospătat și camaraderia ne-a fost cea mai scumpă hrană ce-am primit-o chiar din prima zi petrecută pe pământul românesc.

Această mărturisire este un răspuns dat după câteva decenii călătoriei lui „Badea Cârțan”, care s'a dus pe jos până la casa lui Tata Traian și a dormit sub statuă lui cu desăgii căpătâi, tânguindu-și elanul și reproșându-i pentru părăsirea noastră între streini.

În marea noastră epopee națională s'a înscris și acest episod, socotit poate de multă fără nici-o importanță, un fapt divers.

Pe noi ne impresionează însă tot atât de mai mult această întâmplare ca și măgulitoarele cuvinte ce se scriu, de un timp, de către aceeași presă italiană, care nu de mult încă, sub influența unei criminale mâni negre, n'avea pentru noi nici măcar cuvinte de înțelegere a unei dureri pricinuită și din lipsa de a ne fi cunoscut ființa și sufletul adevărat roman.

Noi am fost și suntem coloniile împăratului Traian, care am stat, în coama Carpaților și în brațul Dunărean, două mii de ani avant posturi ale civilizației și geniului roman și apusean. Prin noi s'a filtrat civilizația apusiană spre răsărit și noi am zăgăzuit cu trupul adesea zdrențuit și atât de mult huliți invazia hoardelor sălbatice dinspre răsărit care atâtea veacuri au distrus civilizația înfiripată.

Chiar în ultimul nostru țaran trăește vie imaginea strălucitei împărății cu pomi cu mere de aur, din care au venit înspre aici Urieșii ce călcău din munte în munte și care se jucau numai cu neamurile trudoare de la care le duceau în poala cămeșii — plug cu patru boi — jucărie copiilor lor de urieși. Până la timpul când școlile mari și universitățile strălucite au fixat originea și continuitatea noastră, așa a trăit și s'a perpetuat istoria sângelui și faptelor noastre comune, prin graiul vrăjii și simplu al Sicilienilor și Romanilor noștri dintre Nistru și Tisa, Maramureș și Turnu Măgurele.

De aceea, nobili frați, când vă bucurați de regăsirea fraților voștri, noi vă zicem: să fiți bine veniți și într'un ceas cu noroc!

De când amenință Rușii existența poporului românesc?

de A. A. Mureșianu

Precum am amintit și în alt număr al „Gazetei”, începuturile Rusiei se datorează cuceritorilor Varegi Normanzi care, plecând din Scandinavia și așezându-se în regiunile mai fertile și mai potrivite pentru comerț, de pe lângă raurile principale ale stepei Europei orientale, au pus temelia celor dintâi formațiuni de stat ale ei. După numele lor de *Ruosi*, cu care Finlandezii numesc și astăzi pe Scandinavi, se numără apoi și popoarele, supuse de ei aici: „Ruși”.

Dela Novgorod, prima lor așezare cunoscută, ei se întind mai târziu spre Sud, unde fiul Normandului Ruric, Oleg, pune temelia principatului Chievului, cel mai preponderant în decurs de mai multe veacuri între celelalte state rusești.

Sviatoslav (957—972), cel dintâi principe cu nume slavizat al Chievului continuă opera de expansiune a înaintașilor, întreprinzând o mare expediție de cucerire în țările dunărene, unde ocupă și devastează și Bulgaria din dreapta Dunării, dimpreună cu capitala ei Periaslava, așezată pe locul vechei cetăți romane Marcianopolis. Împăratul bizantin Timiștes îi iese însă în cale și-l bate așa de cumplit, aruncându-l peste Dunăre, încât îi taie pentru totdeauna poarta de a se mai aventura cu hoardele sale fino-slavo-turanice în regiunile bogate dela hotarele împărăției „Țarigradului”.

Românii dela Nordul și Sudul Dunării care formau populația fundamentală a „Paținachiei” și a „Bulgariiei”, au trebuit să sufere însă mult mai mult în urma acestor invazii, căci numeroasele localități din cuprinsul teritoriului Daciei care ne păstrează până astăzi, în numele lor amintirea acestor „Ruși”, sunt dovada cea mai eclatantă că ele au fost în regiunile lor de lungă durată.

Creșterea de mai târziu a puterii Poloniei și Lituaniei, care ocupă în veacul al 14-lea până și Chievul, și extinderea stăpânirii hanilor tătarești asupra Rusiei de Sud și de Răsărit, au îndepărtat din ce în ce mai mult primejdia expansiunii rusești, astfel că, în epoca consolidării ei, Moldova românească era mărginașe la Nord și la Răsărit cu puternicul regat al Poloniei și cu Hanatul Tătarilor crimeeni și ea nu va mai ajunge vecină cu imperiul rusesc, decât în veacul al 18-lea.

Marele duce al Moscovei Ivan III (1462—1505), care mântui țara de jugul Tatarilor și care, prin recucerirea republicii Novgorodului, își întinse stăpânirea până în munții Urali, putea privi încă la Ștefan cel Mare, contimporanul său, ca la un egal și voevodului Moldovei i se va fi părut foarte firească încuscrirea lui cu ducele moscovit prin căsătoria fiicei sale Elena cu fiul al acestuia cu același nume.

Nici pe timpul lui Mihai Viteazul Rușii nu constituiau încă o primejdie pentru țările românești, căci el încercă chiar o alianță cu țarul Boris Godunov — cel dintâi care întrebuițea titlul de „țar” — fu Ivan IV Groznicul (1533—1584) — împotriva Polonezilor sprijinitori ai dușmanilor săi din Transilvania și Moldova.

Cu toată poziția de mare putere europeană la care o ridicase Petru cel Mare, Rusia nu ajunsese să formeze nici în timpul domniei acestuia o amenințare directă pentru Români. Ea era despărțită încă de Moldova prin marele

și vechiul regat al Poloniei, ale cărui hotare treceau la Răsărit peste Nipru și Dvina, iar la Sud cuprindea toată Podolia și o parte însemnată a Ucrainei. Nici regiunile dela Sud, de lângă Marea Neagră nu erau încă ale ei, ci erau stăpânite de Turcia și de Hanatul Tătarilor din Crimeea de sub suzeranitatea acesteia.

Abia sub urmașii lui Petru cel Mare începu și imperiul Țarilor, care-și înființase între timp o armată puternică, să neliniștească Europa. Generalii țarinei Elisabeta Petrovna (1741—1762), fiica lui Petru cel Mare, dădura de lucru chiar și Prusienilor, ocupând în 1760 și Berlinul și alte orașe prusiene. Dar culmea succeselor și a extensiunii sale o ajunse Rusia în timpul domniei țarinei Ecaterina II (1762—1796), născută princesă germană de Anhalt Zerst, care reuși prin cele trei împărțeli succesive ale Poloniei, împărțeli făcute în înțelegere cu Austria și cu Prusia, să-și întindă hotarele imperiului ei până la Nistru, iar la Sud, învingând pe Turci, să ocupe întreg litoralul de Nord al Mării Negre.

În timpul domniei Ecaterinei II și în decursul celor două războaie ale ei cu Turcii (1769—1774 și 1787—1792) intrară și cele dintâi armate rusești în Principatele Românești, care fură transformate în adevărat teatru de războiu și aduse la cel din urmă grad al mizeriei și desnădejdiei.

După aceasta Țările românești suferiră și alte ocupații rusești, ajungând în cele din urmă sub „protectoratul” imperiului moscovit. Și dacă la 1812 ele n'au fost înghițite cu totul de colosul dela Răsărit, urmând soarta Poloniei, trebuie să mulțumim politicii înțelepte ale lui Napoleon I care, după ce înfrânse pe Ruși pe aproape toate câmpiile de luptă ale Europei, se hotărî a ataca și distruge în însăși împărăția lor, ajungând în 1812 triumfător până la Moscova, de unde fu forțat să se retragă numai din cauza vrăjmașiei elementelor naturii.

„Sfânta Alianță” a despotismului și tiraniei dela 1815 a fost tot opera acestei Rusii, ajunse la culmea influenței sale asupra continentului nostru, influență nefastă, de care tot unui Napoleon, celui de al III-lea, i-a fost sortit să scape Europa prin învingerea și supunerea ei în războiul Crimeei dela 1853—55 și prin pacea dela Paris din 1856, care înapoiă și Moldovei partea de Sud a Basarabiei răpite la 1812.

Ingrată ca în totdeauna, Rusia ne luă însă la 1878 iarăși Basarabia în schimbul Dobrogei. Și, cu toată „alianța” din războiul cel mare trecut, ea nu ne-ar fi dat-o nici la 1918, dacă des-agregarea ei internă nu ne-ar fi făcut cu puțință ca să ne-o luăm noi înșine cu puterea armelor.

Prin campania întreprinsă acum pentru distrugerea hidrei dela Răsărit, amenințătoare a civilizației și progresului lumii, Germania, Italia, România și toate celelalte popoare cu prevedere ale Europei, nu fac decât să pregătească realizarea idealului politic al reprezentantului geniului latin de acum mai bine de un veac și care a fost, este — și va trebui să fie — *alianța și confederația liberă a tuturor națiunilor Europei doritoare de cultură și de progres.*

„Cuvinte despre educație”

Haina e ceva necesar

de Maria Popescu-Bogdan

A fost hotărît de Providență, ca femeia și bărbatul să apară unul în fața celuilalt, în toată noblețea și frumusețea lor. Prin ceea ce putem realiza această noblețe, este și îmbrăcămintea.

Cea mai frumoasă îmbrăcămintea este cea bună.

Cea adevărată este aceea, care corespunde situației și ocupației individului. Îmbrăcămintea oricui, înainte de toate să fie: decentă, durabilă, comodă, câteodată mai festivă, oricând cât se poate de simplă și curată.

În general, haina să fie din stofă bună, durabilă, așezată și păstrată cu îngrijire. Haina ieftină sau scumpă, cumpărată numai pentru prețul ei, este ceva desgustător; ea se plătește după valoarea stofei și numai atunci când avem lipsă de ea. Haina este elegantă prin culoare, prin armonia tăieturii și felul cum se poartă. O haina neperiată, pusă sucit și pătată, oricât de scumpă ar fi, nu mai poate fi elegantă; dar nici cine-o poartă.

Ar fi de dorit, ca orice haină, dacă o vrem împodobită, să se distingă prin garnitură de lucru de mână și în deosebi de pe hainele de paradă să nu lipsescă *motivele naționale*; atât la clasa de sus, cât și la țărance.

Costumul național, singurul ales și purtat cu mândrie, este necesar și influențează asupra unei sănătoase organizații naționale; ceea ce în orice timpuri este de dorit.

A imita moda, în toate capriciile ei, sau a te supune orbește acesteia, este o dovadă de neseriozitate și lipsă totală de individualitate. Contrarul, scoate la iveală originalitatea și caracterul personal al femeii.

A dori și a purta o haină din ambiție, sau din gelozie, este tot atât de periculos, ca oricare altă dorință nepermisă.

O femeie este îndreptățită a căuta să fie frumoasă, întocmai precum ar dori să fie și inteligentă. Ea va căuta deci a-și examina atât îmbrăcămintea, cât și cuvintele cu care se prezintă în societate; dovedind prin aceasta linia ei de conduită.

În educație se cere, deci, în sensul principiilor de mai sus, să obișnuim pe copii a purta haine simple, modeste, cât se poate de curate, căpitate când se rup, ori cât de frumoși ar fi ei. Să-i obișnuim a-și îngriji hainele.

Îmbrăcându-i în haine scumpe, cu tot felul de panglici și dantele, le dezvoltăm orgoliul și vanitatea, mai cu seamă la fetițe.

În privința aceasta mamele fac o neiertată greșală, când în egoismul lor de mamă își împoțonează copiii, transformându-i în paiațe și în fel de fel de costume de zâne, ursitoare etc., transpunându-i prin aceasta în situații ireale.

„Să obișnuim omul, de copil, a trăi pe pământ!”

Să ajutăm Basarabia

Continuare din pag. 1-a

suferințe ale Basarabenilor. Trăim timpuri aspre. Ele ne cer zilnic jertfe, tot mai mari și mai multe. Unii își dau sângele, și-și jertfesc viața pentru neam și pentru reîn-

grijirea țării. Cei de acasă, cărora nu li se cere această jertfă, sau nu pot merge la această datorie supremă, să ajute cu toate puterile lor la alinarea și curmarea suferințelor acelora, care au nevoie de ajutorul altora.

Fiecare din noi putem da un ajutor. Mic sau mare, nu importă. Prin contribuția tuturor însă se poate da un ajutor mare. Dar numai prin contribuția tuturor! Nu ajunge azi, ca numai câteva suflete caritabile să sară în ajutor, cum se întâmpla până acum la marile nenorociri și lipsuri. Toți trebuie să dăm pentru Basarabia. Să ne restrângem fiecare vieța de toate zilele și mai mult, ca până acum. Cel care are mult să dea mult, cel cu puțin să dea puțin. Dar să dăm cu toții.

Să ajutăm Basarabia!

Ce reprezintă Basarabia în statul român

de Prof. N. Babole

După o înstrăinare vremelnică, Basarabia, cea mai încercată dintre provinciile românești, ruptă de-atâtea ori prin violență sau netrebnicie din pământul sfânt al neamului românesc, revine azi iarăși la Patria-Mamă.

Datori suntem, în ceasul de față, să ne apropiem cât mai mult de sultelul ei îndurerat, să-i cunoaștem trecutul ei sbuciumat, să-i înțelegem păsurile ei nenumărate și, mai presus de toate, să ne dăm seama de ceea ce reprezintă ea în cadrul statului nostru.

Intinderea ei, numărul și felul locuitorilor, bogățiile ei naturale, realitățile și posibilitățile ei economice sunt tot atâtea factori, care ne demonstrează cu prisosință valoarea pământului cucerit cu atâtea jertfe

Suprafața Basarabia este de 44.422 Km², adică 15% din pământul României.

În ce privește locuitorii ei, dăm un tablou comparativ al recensământului făcut de Ruși în 1897 și de Români în 1930.

Naționalitatea	1897	1930	Procent 1930
Români	920.919	1.609.793	56,2
Germani	62.160	81.174	2,8
Ruși	155.774	356.352	12,3
Ucrainieni	382.169	319.402	11,0
Bulgari	103.225	165.135	5,7
Evrei	228.168	208.874	7,2
Găgăuți	83.606	103.325	3,4
Alții	—	31.794	0,6
Total	1.935.412	2.864.402	100

De remarcat este că populația românească și după statistica rusească, a cărei autenticitate este foarte problematică, formează 50% din numărul locuitorilor Basarabiei. După 10 ani de stăpânire românească, procentul s'a ridicat la 56%, iar azi după alți, 10 ani, cu siguranță trece de 60%.

Religia ortodoxă e urmată de majoritatea covârșitoare a locuitorilor, 87,6%; evanghelici-luterani 2,6%; mozaici 7,2%; celelalte religii sunt aproape inexistente.

Știința de carte după recensământul din 1897 reprezenta 20,7%; bărbați 36,3%; femei 28,5%. După cel românesc din 1930 știutori de carte sunt 38,2%; bărbați 51,5%; femei 25,1%.

Intinderea suprafețelor cultivate în hectare :

	România	Basarabia
1. Cereale	9.444.102	2.319.799
2. Textile și oleagin.	123.749	40.737
3. Leguminoase	270.824	45.426
4. Plante industriale	45.657	8.757
5. Grădinării	89.757	20.577
6. Plante furagere	398.529	38.363
7. Vii	159.000	18.000
Total	10.338.289	2.446.801

Producțiunea anuală a principalelor plante în hectolitri :

Plante	România	Basarabia
1. Grâu	32.273.320	6.953.070
2. Porumb	37.471.030	7.098.708
3. Orz	31.329.070	10.979.600
4. Ovăz	26.990.560	5.793.260
5. Secară	3.144.270	1.215.200
6. Cânepa	272.090	55.450
7. Floarea soarelui	361.096	240.639
8. Linte	27.709	8.930

Din cele două tablouri se desprinde producțiunea foarte bogată în cereale, îndeosebi orz și secară, iar din plantele oleaginoase floarea soarelui, care dă 2/3 din întreaga producția țării.

În ce privește viticultura, singură Basarabia dădea mai mult de jumătate din vinul produs de imperiul rus : 12.490.000 vedre.

Bine înțeles la noi rămâne mult în urma altor provincii.

Tutun se produce anual cam 200 vagoane de calitate superioară.

Pomicultura a luat în Basarabia o dezvoltare foarte mare din cauza pieții imense ce o oferea Rusia și din cauza opririi fabricării particulare de rachiu. Se cultivă varietăți fine de mere, pere, gutui, pierseci, caise prune etc. Industria fructelor uscate o găsim foarte înaintată în jud. Orhei și Chișinău : 4.302 cuptoare.

Bogăția animală, din cauza întinderii agriculturii, a scăzut mult față de secolul trecut. Dăm un tablou comparativ, după recensământul rusesc din 1909 și cel românesc din 1922.

	1909 Basarabia	1922 Basarabia	1922 România
Cai	415.387	408.215	1.486.206
Boi	537.533	607.062	4.729.706
Oi	1.335.000	1.775.509	8.686.906
Porci	403.198	430.195	2.515.040
Total	2.691.118	3.220.981	18.415.858

Poate mai săracă este Basarabia în minerale. Nu se găsește decât ipsos și fosfat în jud. Hotin, lignit la Bolgrad și granit în jud. Soroca.

Întreprinderi comerciale, industriale și de credit sunt în Basarabia 36.392 față de întreaga țară care are 273.227 întreprinderi. Ele se repartizează : industriale 15.252, comerciale 20.017, credit 423, diverse 700

Cred că din această succintă expunere se poate oricine convinge de însemnătatea Basarabiei pentru neamul românesc și pentru economia națională și că tot ce am făcut pentru eliberarea acestui colț de țară, atât de scump nouă tuturor, toate jertfele aduse, surt pe deplin îndreptățite și din acest punct de vedere, care astăzi contează, evident, mai puțin decât cel etnic.

Judecătoria mixtă Brașov, secția c. f. No. 2191/1941 cf.

Extras din publicațiune și condițiile de licitație.

În cauza de c. f. pornită de către Stangel Henrik contra lui Alfred Tartler,

Judecătoria ordonă licitație asupra imobilelor cuprinse în cf. No. 20771 sub No. topograf. 2367/1 grădină Str. Nisipului, cu 401 st. p. în valoare de 285.000 Lei, cu prețul de strigare de 213.750 Lei; No. topogr. 7182/7 Fănațe, Timișul de Jos, cu extensiune de 5 jug. 1241 st. p. în valoare de 100.000 Lei, cu prețul de strigare de 75 000 lei; No. topograf 7184/5 arabil, Timișul de Jos, cu extensiune de 341 st. p. în valoare de 20.000 Lei, cu prețul de strigare de 15.000 Lei; No. top. 7194 pășune, Timișul de Jos, cu extensiune de 1 jug. 848 st. p., în valoare de 50.000 Lei, cu prețul de strigare de 37.750 Lei; No. topog. 2414/3/21 Grădină, După Inșiști, cu extensiunea de 730.69 st. p. în valoare de 400.000 Lei; cu prețul de strigare 300.000 Lei, grevat cu dreptul de servitute decis cu No. 7321/1936 c. f. dela C. 1.3 din c. f. No. 20771 Brașov, precum și 1/2-a (jumătate) parte din imobilul din c. f. No. 188 Brașov No. topogr. 5144, casă de piatră și curte, în Str. Hirscher No. 3, în valoare de 3.300.000 Lei cu prețul de strigare de 2.475.000 Lei, dela care prețuri încep strigările.

Pentru încasarea creanței de 27.720 Lei capital și accesorii.

Fixează termen pe ziua de 18 August 1941 ora 9 a. m. în Brașov, Palatul Justiției, parter, camera No. 12.

Cei care voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc, drept garanție 10 % din prețul de strigare în numerar și să semneze condițiunile de licitație.

Brașov, la 30 Aprilie 1941.

Judecător, Dir. de cf.
ss Horia Bottea. ss C. Purcărea.

Primăria comunei Turcheș
Jud. Brașov.

Nr. 727 - 1941.

Publicațiune

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de 5 August 1941 ora 10 a. m. se va ține la primăria comunei Turcheș, jud. Brașov, licitație publică cu oferte închise, pentru furnizarea cantității de 500 m. c. pietriș necesar la împietruirea drumului vicinal Gărcin.

Prețul de strigare lei 150 per m. c. Garanție 10%.

Licitația se va ține în conformitate cu L. C. P. și celelalte norme în vigoare.

Dacă prima licitație nu va avea rezultat, se va ține tratare prin bună învoială în ziua de 16 August 1941. Turcheș, la 16 Iulie 1941.

Primar, Notar,
I. Constantinescu. I. Mihalte.

Citiți

„Gazeta Transilvaniei,”

Mica publicitate

Fabrica de Zahăr Bod, caută:

Pentru durata campaniei de prelucrare a sfelei de zahăr din anul acesta (aproximativ lunile Octombrie și Noembrie),

Cartarații și copiiști, oameni de încredere, buni calculatori, cu scrisoare frumoasă, precum și

Recepționatori de sfeclă și supraveghetori, buni cunoscători a sfelei, disciplinați și energici.

Vor fi preferați absolvenții harnici ai unei școli de agricultură, agricultori practici, pensionari militari și dela căile ferate, încă în putere.

Oferta de cerere, cu descrierea ocupației de până acuma, scrisă cu mâna proprie, se va trimite până cel mai târziu la 10 August a. c.

„INDUMIN” S. A. R. Administrația fabricii Bod, jud. Brașov”.

Informațiuni

A X-a șezătoare a refugiaților

Duminecă la orele 5 d. m. s'a ținut în sala festivă a Camerei de Industrie și Comerț șezătoare culturală a refugiaților și expulzaților din Ardealul de Nord.

Di Ghiță Pop — fost subsecretar de stat — fiind împiedecat să sosească la Brașov, la insistența numerosului public a vorbit dl prot. I. Bozdog. D-sa a elogiat memoria celor căzuți pentru eliberarea Bucovinei și Basarabiei.

Au urmat recitări și doine potrivite momentului.

Președintele secției tineretului, dl L. Bochiș a adresat cuvinte de încurajare tuturor Românilor pribeși.

Șezătoarea s'a încheiat cu imnul : Deșteaptă-te Române — cântat de întreaga asistență.

Arme bolșevice

S'a constatat că aviația inamică aruncă diverse substanțe toxice, bombe otrăvite, etc. Nu este exclus ca să se încerce infectarea resurselor de apă potabilă și împrăștierea de microbi.

Pentru prevenirea oricărui pericol, populația municipiului are obligația ca ori de câte ori va găsi obiecte sau articole alimentare de proveniență necunoscută, să anunțe de îndată, prin orice mijloace, autoritățile și medicii din circumscripția cea mai apropiată.

Distribuirea Bonurilor de 4 1/2% pentru împrumutul la înzestrarea Armatei.

Membrii Asociației Comercianților de Coloniale și Delicatese din Municip. și jud. Brașov, de sub președinția d-lui Radu Stinghe, care au subscris și au achitat sume la împrumutul pentru înzestrarea armatei — prin biroul acestei Asociații, — sunt invitați să se prezinte la sediul organizației, spre a-și lua în primire titlurile respective.

Cinema „Astra”

Dela 24 Iunie reprezintă

L U X!

SENZAȚIE!

MISTER!
HOȚII DE BRILIANTE
FILM CRIMINAL

cu :

Hansi Knofek
Viktor Staal
Hilde Körber
Hans Brausewetter

CRONICA RAZBOIULUI

Eliberarea pământului sfânt și a fraților se apropie de sfârșit.

Măreția zilelor pe care le trăim depășesc puțința de a le reda prin vorbe. Numai vremurile ce vor veni, vor putea descifra adevăratul sens al bucuriei de astăzi, care va trebui să însemneze, înainte de toate, smulgerea fiecăruia dintre noi din mrejele egoismului și a fanfaronadei și încadrarea noastră a tuturor în noul ritm de viață, care va pulsa peste întinsul bătrânului continent.

Am trăit destul o situație haotică în care valorile erau răsturnate sau necotite și când peste nevoile celor mulți se așternea nepăsarea, unul din elementele care a provocat dezastrul neamului și a țării.

Fără să reproșăm nimănui nimic, fără să scormonim prea mult în cenușa unui trecut blestemat, va trebui totuși ca cei care au înveninat sufletul poporului nostru, să se retragă în întunericul pe care l-au pregătit altora. Nimeni nu le răpește dreptul la viață, dar făclia deșteptăciunii lor nu va mai trebui să lumineze cărările care vor fi bătătorită de un neam ieșit din trudă și din umilință.

Făgașul vieții de mâne, croit de baioneta soldaților noștri, va fi luminat de jertfa atâtor vieți stinse înainte de vreme și dacă prin jertfa de astăzi se desprind din încătușările iadului bolșevic milioanele de frați, dacă un neam întreg a sângerat pentru înlăturarea unui crud destin, se cade ca un spirit nou să însuflețească orice acțiune săvârșită în numele neamului. Greșelile trecutului vor trebui să fie un îndreptar, așa precum umilințele de ieri ale armatei române sunt imbold de răzbunare în lupta victorioasă pe care o poartă dincoace și dincolo de malurile Nistrului.

Cum se prezintă Chișinăul după părăsirea lui de trupele bolșevice

Odată obținută biruința de pe dealurile Corneștilor, cele două armate aliate, având în frunte pe generalul Antonescu, conducătorul suprem al forțelor de pe frontul românesc, au intrat în capitala Basarabiei. La intrarea în Chișinău numai primele case sunt neatinsse. Ceiace se înfățișează pretutindeni apoi, e o privesc la o uniune distrugerii îngrozitoare, provocată de armatele „umanitariste” ale dictatorului roșu. Clădirile principale fumegau încă, iar din turlile mitropoliei se înălțau spre cer limbi uriașe de foc. Magazinele au fost devastate, casele părăsite, străzile baricatele sau distruse de bombardamente... Pretutindeni domnește sinistru.

De prin parcuri, de prin pivnițe și case părăsite, comuniștii au tras asupra armatei. Era ultima rezistență bolșevică, ultima rezistență a evreilor care vedeau în înaintarea armatei române sfârșitul regimului moscovit. Această încercare de rezistență a fost scump plătită de cei care au opus-o. Este soarta pe care o merită dușmanii bisericii și ai credinții în Hristos, este soarta celor care în noaptea de 16 lu-

lie au târît afară din casele lor mii și mii de Români, care au făcut un lung „pohod na Sibir” sau a fost împușcați fără milă. Zile întregi și săptămâni de-a rândul Românii basarabeni au îndurat foamea și setea în ascunzătorile din care n-au ieșit decât în clipa în care au intrat armatele liberatoare. La o brăsnicia populației evreiești, din rândurile căreia au fost recrutați numeroși conducători ai vieții basarabene, s'au adăugat ultimele bombardamente bolșevice, care au mărit și mai mult durerea populației românești. Toate acestea au stârnit în sufletele soldaților germani și români ura neîmpăcată împotriva unui dușman fără scrupule. „La Chișinău aproape s'a terminat epurația”, comunică ziarul „Deutsche Allgemeine Zeitung” prin corespondentul său din București, d. Iohan Schumacher. — Da, s'a terminat „epurația”, răspund de pretutindeni glasurile înecate în lacrimi de bucurie ale milioanele de basarabeni. De acum durerea și suspinul nu-și mai au locul în pieptul fraților pentru, cărora generalul Antonescu le-a redat sens pentru o viață adevărată.

Armatele româno-germane au trecut Nistrul, înaintând pe ambele maluri. Armata bolșevică din Basarabia mai are puține zile de trăit

După ocuparea Chișinăului, o parte din trupele germano-române au trecut, prin mai multe puncte, Nistrul, îngroșând coloanele care înaintau din Nord, iar altă parte înaintază spre Sudul Basarabiei. Vestea căderii Chișinăului nu a putut fi ținută în ascuns de conducătorii comuniști, astfel că ea a produs panica și desordinea în rândurile armatei bolșevice. Știut este că pentru adevărul asupra războiului să nu fie cunoscut, ofițerii și trupa n'au ziare și nici alte mijloace de informație decât cele provocate de dezastru, asemănătoare celor de pe dealurile Corneștilor. Pentru o completă edificare asupra afirmației de mai sus redăm cazul cu prizonierii de pe vaporul Moscova. Printre prizonierii bărbați, în frunte cu cei doi comandanți evrei, se afla și o femeie. Una din acele femei cu sufletul înveninat ca al Anei Pauker... guralivă din cale-afară, care și-a exprimat nedumerirea că Bucureștii este tot capitala țării, căci: „conducătorii sovietici înfomose trupa și ofițerii că, în urmă cu trei zile, (era aceasta în primele zile ale războiului) Bucureștii a fost ras de pe fața pământului(?)! Dar, această necunoștință nu este numai la „cioloveci”, ci și la „năcitalnici”. Numai cei din jurul lui Stalin cunosc realitatea, care atunci când ea își face loc și în rândurile mulțimii, provoacă panica și nesiguranța; acestea în curând se va transforma într-o reacțiune împotriva conducătorilor care au dus la dezastru cel mai numeros popor din Europa.

Nu mai există un comandament central al forțelor bolșevice

Trupele bolșevice din Basarabia, sunt încercuite, ele opunând o rezistență atât de mică, încât în curând vor capitula. Zilele ce vor urma vor readuce eliberarea întregii Basarabii.

Încercuirii asemănătoare celei din Basarabia au fost efectuate și pe teri-

torul din stânga Nistrului. În acea parte armate încercuite încearcă zadarnic o scăpare. Forțele germane și române înaintază metodic.

La Nord de Vitebsk, avioanele germane au bombardat numeroase concentrări de trupe. În acel sector al frontului sunt încercuite câteva divizii

sovietice, care fac încercări disperate de a sparge încercuirea. În înaintarea de pe lungul Nistrului armatele germane și române au luat zece mii de prizonieri, iar un atac al unei divizii motorizate sovietice a fost respins cu pierderi grave. Pe întregul front trupele aliate au dislocat frontul sovietic, împărțind armata în mai multe părți astfel că un comandament central al forțelor inamice nu mai există.

În marșul victorios spre Petersburg, armata germană a pus stăpânire pe un aerodrom pe care se aflau 32 avioane gata de decolare. Trupele bolșevice n'au mai avut decât timpul de a ridica mâinile în semn de supunere...

Ofițerii luați prizonieri și-au manifestat nu numai surprinderea dar și admirația față de trupele germane, care în adevăr își merită renumele.

Fiul lui Stalin luat prizonier

Printre ofițerii comandanți ai trupelor bolșevice, care au luptat în ultimele linii de rezistență, se află și fiul lui Stalin. Acesta convins fiind că orice rezistență este zadarnică, s'a predat cu unitățile sale.

Luarea ca prizonier a fiului lui Stalin, care se presupune că a fost trimis să lupte pentru a ridica moralul ofițerilor și trupeii, va constitui desigur un dezastru moral chiar asupra dictatorului.

Moscova a fost bombardată — Kremlinul a fost distrus

Pentru prima dată, de la începutul războiului, Moscova a fost violent bombardată de trupele germane. Aceasta ca răspuns la bombardarea capitalei României și Finlandei, care au fost declarate orașe deschise. Sforțările artileriei antiaeriene bolșevice au fost zadarnice. Bombele lansate din avioane au nimerit în plin Kremlinul și în clădirile situate în semicercul format de râul Moscova. De asemenea au fost distruse clădirile în care funcționau: administrația partidului comunist, societatea de radio-difuziune, aviația civilă

și numeroase edificii publice.

De acum înainte Stalin nu va mai putea ascunde poporului rus adevărata situație a războiului. Milioanele de refugiați vor cunoaște calvarul unor zile grele, la sfârșitul cărora sau vor găsi moartea, sau eliberarea de către armatele creștine.

Și, în timp ce capitala Rusiei este bombardată, se remarcă și o mai vie activitate din partea aviației germane, care desăvârșește ruperea legăturilor între front și centrele rusești de aprovizionare.

În Ucraina eliberată viața și-a reluat cursul normal

Viața locuitorilor din Ucraina eliberată și-a reluat cursul normal. Recolta va va fi bună, căci grație rapidității înaintării germane, bolșevicii n'au avut timpul necesar să o distrugă.

La Lemberg, unde au fost comise cele mai oribile acte de terorism, tramvaele, automobilele și celelalte vehicule și-au reluat circulația. Trenurile merg. Cinematografele, cafenelele și restaurantele s'au deschis și mai ales alimentele nu lipsesc. Orașul este frumos pavozat cu drapelele germane și ucrainiene, iar populația manifestează cu entuziasm bucuria de a fi scăpat de jugul sovietic.

Toate ziarele ucrainiene adresează saluturi de „bun sosît”, trupelor liberatoare.

Situația pe alte fronturi de luptă

Pe alte fronturi de luptă situația, este din ce în ce mai încordată. Aviația britanică bombardează, de la mare înălțime, orașele din Nordul Franței. Bombardarea în aceste condiții face dovada fricei de care este stăpânită aviația britanică față de apărarea antiaeriană germană.

În Africa, la Tobruk, forțele engleze sunt încercuite. Ele nu mai au puțința de aprovizionare de până acum. Toate încercările de a străpunge încercuirea au rămas zadarnice.

În extremitatea orient, armata japoneză, în dorința de a termina cât mai repede războiul, a pornit la un atac

violent. În primele lupte au fost luați 40.000 de prizonieri și au fost omorâți 6.000 de Chinezii.

În Oceanul Pacific, posesiunile olandeze au fost mult întărite, probabil în vederea unui atac împotriva Japoniei. De altfel, ca o măsură de ordin militar, a fost interzisă trecerea prin Canalul Panama a vaselor de comerț japoneze, ceea ce va determina ca cercurile conducătoare de la Tokio să ia măsuri de securitate în Oceanul Pacific și să pareze o eventuală alimentare a forțelor sovietice de către americani prin Vladivostok...

Intervine sau nu intervine America?

Mesagiul adresat prin radio Congresului, de președintele Roosevelt, a stârnit un viu protest în rândurile populației, dar mai ales a soldaților americani. Prin acest mesagiu președintele cere Congresului prelungirea serviciului militar. Cea mai defavorabilă manifestație a fost în statul Virginia, unde soldații din divizia 43 a organizat o adevărată campanie contra proiectului și au cerut Congresului să voteze împotriva dorinței războinice a d-lui Roosevelt.

Față de această situație în care însăși armata este potrivnică unei intervenții în războiu, președintele Statelor Unite este într-o mare dilemă. În cercurile bine informate se pune întrebarea dacă America va intra în războiu,

iar răspunsurile sunt mai mult negative.

În timp ce peste ocean se trimit speranțe și îndrumări platonice, Cancelarul Hitler lucrează la clădirea unei Europe în care sentimentele naționale și onoarea statelor mici vor fi respectate.

Noi așteptăm cu încredere ziua de mâne, când sentimentul rational va face din toți Românii un bloc de granit, de care se vor sfărâma forțele dușmanilor care vor căuta să lovească în onoarea neamului și în hotarele firești ale Țării.

Mardare Mateescu

Redactor responsabil
ION COLAN